

PARAULA I VIDA

Quaresma, temps de renovació

Dimecres que ve és **Dimecres de Cendra**. Comencem la Quaresma, temps per a renovar la fe, l'esperança i la caritat. Així ens exhorta el Papa Francesc en el seu **Missatge quaresmal** que us vull donar a conèixer.

Quan Jesús anuncia als seus deixebles la seva passió, mort i resurrecció, per a complir amb la voluntat del Pare, els revela el sentit profund de la seva missió i els exhorta a associar-s'hi, per a la salvació del món. Recorrent el camí quaresmal, que ens conduirà a les celebracions pasquals, recordem Aquell que «s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu» (Fl 2,8). En aquest temps de conversió renovem la nostra fe, saciem la nostra set amb l'«aigua viva» de l'esperança i rebem amb el cor obert l'amor de Déu que ens converteix en germans i germanes en Crist. La nit de Pasqua renovarem les promeses del nostre Baptisme, per renèixer com a homes i dones nous, gràcies a l'obra de l'Esperit Sant. El dejuni, la pregària i l'almoïna, han de ser les condicions i l'expressió de la nostra conversió pel que fa a la nostra fe, la nostra esperança i la nostra caritat.

1. La fe ens crida a acollir la Veritat i a ser testimonis, davant Déu i davant els nostres germans i germanes.

La Veritat és un missatge que rebem i podem comprendre gràcies a la intel·ligència del cor, obert a la grandesa de Déu que ens estima abans que nosaltres mateixos en siguem conscients. I aquesta Veritat és Crist. Fent l'experiència d'una pobresa acceptada, qui dejuna es fa pobre amb els pobres i «acumula» la riquesa de l'amor rebut i compartit. Per això contribueix a estimar Déu i el proïsme. Dejar significar alliberar

la nostra existència de tot el que ens fa nosa, fins i tot de la saturació d'informacions —veritables o falses— i productes de consum, per tal d'obrir les portes del nostre cor a Aquell que ve a nosaltres pobre de tot, però «ple de gràcia i de veritat» (Jn 1,14).

2. L'esperança com a «aigua viva» que ens permet continuar el nostre camí.

És l'Esperit Sant, com aigua viva, aquell que Jesús donarà en abundància en el Misteri pasqual, i que infon en nosaltres l'esperança que no defrauda. En l'actual context de preocupació en què vivim i en el qual tot sembla fràgil i incert, refem l'esperança, dirigim la mirada a la paciència de Déu, que continua tenint cura de la seva Creació. En rebre el perdó, en el Sagrament que es troba en el cor del nostre procés de conversió, també nosaltres ens convertim en difusors del perdó.

3. La caritat, viscuda seguint les petjades de Crist, mostrant atenció i compassió per cada persona, és l'expressió més alta de la nostra fe i de la nostra esperança.

Visquem una Quaresma de caritat, tenint cura dels qui es troben en condicions de patiment, abandonament o angoixa. Fem tot el que puguem per alleugerir-los.

Cada etapa de la vida és un temps per a creure, esperar i estimar. La Quaresma ha de ser camí de conversió i pregària; compartició dels nostres béns; per reconsiderar la fe que ve del Crist Ressuscitat, l'esperança animada per l'alè de l'Esperit, i l'amor que es renova en el cor misericordiós del Pare.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Celebració del mes janerià a Sant Ermengol

Durant el gener, el mes janerià, el Col·legi Sant Ermengol d'Andorra la Vella va tenir present la figura i la missió de la beata Mare Anna Maria Janer, religiosa i fundadora, la festa litúrgica de la qual se celebra l'11 de gener, data de la seva entrada a la vida eterna, de la seva naixença al cel, des de Talarn on va viure els darrers anys de la seva vida, amb quasi vuitanta anys.

El dia 28 de gener a la tarda i 29, tota l'escola es va posar de festa per agrair el do de la vida que l'Anna Maria Janer ens ha regalat. Aquesta vegada va presidir les celebracions litúrgiques a totes les etapes Mn. Pepe Chisvert, Delegat d'Ensenyament del Bisbat i Rector de Sant Julià de Lòria. Algunes es van fer presencials, al pati cobert, i d'altres telemàticament, des de les aules.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Millorar tecnològicament la condició humana? (IV)

Segons René Descartes, l'ésser humà és la resultat de la unió accidental entre la *res cogitans* (la cosa que pensa) i la *res extensa* (la cosa material) o, dit d'una altra manera, en l'ànima i el cos. L'ànima, com explica René Descartes en *Les meditacions metafísiques*, és eterna i immortal, mentre que el cos és mortal i efímer. La descripció que elabora el pare de la filosofia moderna de la realitat corporal és purament mecànica. Aquest punt inspira el transhumanisme contemporani, ja que té també veu en el cos humà un sistema mecànic, una mena d'artefacte molt complex fet de sistemes i d'engranatges que poden ser coneguts, explicats i, per tant, també modificats, ampliat i alterats, com si es tractés d'un giny fet de peces associades.

En una obra poc coneguda del pensador francès, l'*Òptica* (1634), René Descartes defensa el discurs del millo-

rament humà sobre la base d'un model mecanicista del cos viu. Insciu aquest projecte de millorament físic dins del marc de la medicina clàssica i dels seus fins explícitament morals.

Una altra font d'inspiració que evoquen els transhumanistes és l'obra d'un altre filòsof francès, el marquès de Condorcet, ferm defensor del progrés continuat de l'espècie humana. És el pensador primer que defensa l'ús de la medicina per eixamplar l'esperança de vida i no solament per guarir malalties i pal·liar dolors. Condorcet és un dels principals defensors de la idea moderna del progrés i expressa la seva confiança en la ciència per emancipar l'home de tots els seus mals. En el seu conegut llibre de filosofia de la història, *Esbós d'una d'història universal*, sosté el lligam entre el progrés científicotècnic i el progrés social de la humanitat, tesi que ha estat

àmpliament discutida i, fins i tot, refutada, en la segona meitat del segle XX.

Segons el filòsof materialista francès, Julien Offray La Métrie, una altra de les fonts d'inspiració del transhumanisme francòfon, l'ésser humà no és altra cosa que un animal, una colla de ressorts que s'impulsen uns amb els altres. En la seva coneguda obra, *L'home màquina* (*L'homme machine*) (1778), l'ésser humà és concebut, literalment, com un autòmat.

Aquesta tesi està en el substrat del transhumanisme, en el seu ADN. L'ésser humà es redueix a pura materialitat, a un sistema d'òrgans conjugats que li permet desenvolupar les funcions que fa.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Cuaresma, tiempo de renovación

El próximo miércoles es **Miércoles de Ceniza**. Comenzamos la Cuaresma, tiempo para renovar la fe, la esperanza y la caridad. Así nos exhorta el Papa Francisco en su **Mensaje cuaresmal** que os quiero dar a conocer.

Cuando Jesús anuncia a sus discípulos su pasión, muerte y resurrección, para cumplir con la voluntad del Padre, les revela el sentido profundo de su misión y les exhorta a asociarse a ella, para la salvación del mundo. Recorriendo el camino cuaresmal, que nos conducirá a las celebraciones pascuales, recordamos Aquel que «se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz» (Flp 2,8). En este tiempo de conversión renovamos nuestra fe, saciamos nuestra sed con el «agua viva» de la esperanza y recibimos con el corazón abierto el amor de Dios que nos convierte en hermanos y hermanas en Cristo. La noche de Pascua renovaremos las promesas de nuestro Bautismo, para renacer como hombres y mujeres nuevos, gracias a la obra del Espíritu Santo. El ayuno, la oración y la limosna, deben ser las condiciones y la expresión de nuestra conversión con respecto a nuestra fe, nuestra esperanza y nuestra caridad.

1. La fe nos llama a acoger la Verdad y a ser testigos, ante Dios y ante nuestros hermanos y hermanas.

La Verdad es un mensaje que recibimos y podemos comprender gracias a la inteligencia del corazón, abierto a la grandeza de Dios que nos ama antes que nosotros mismos seamos conscientes. Y esta Verdad es Cristo. Haciendo la experiencia de una pobreza aceptada, quien ayuna se hace pobre con los pobres y «acumula» la riqueza del amor recibido y compartido. Por ello contribuye a amar a Dios y al prójimo. Ayunar significa liberar nuestra existencia de todo lo que nos estorba, incluso de la saturación de informaciones —verdaderas o falsas— y de productos de consumo, con el fin de abrir las puertas de nuestro corazón a Aquel que viene a nosotros pobre de todo, pero «lleno de gracia y de verdad» (Jn 1,14).

2. La esperanza como «agua viva» que nos permite continuar nuestro camino.

Es el Espíritu Santo, como agua viva, aquel que Jesús dará en abundancia en el Misterio pascual, y que infunde en nosotros la esperanza que no defrauda. En el actual contexto de preocupación en que vivimos y en el que todo parece frágil e incierto, reconstruyamos la esperanza, dirijamos la mirada a la paciencia de Dios, que sigue cuidando de su Creación. Al recibir el perdón, en el Sacramento que se encuentra en el corazón de nuestro proceso de conversión, también nosotros nos convertimos en difusores del perdón.

3. La caridad, vivida siguiendo las huellas de Cristo, mostrando atención y compasión por cada persona, es la expresión más alta de nuestra fe y de nuestra esperanza.

Vivamos una Cuaresma de caridad, cuidando de quienes se encuentran en condiciones de sufrimiento, abandono o angustia. Hagamos todo lo que podamos para aliviarlos.

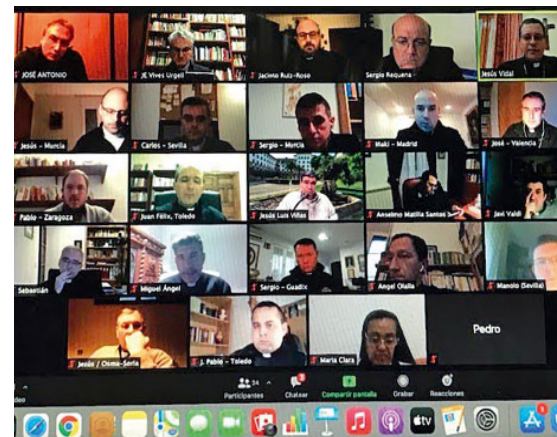
Cada etapa de la vida es un tiempo para crear, esperar y amar. La Cuaresma debe ser camino de conversión y oración; de compartir nuestros bienes; para reconsiderar la fe que viene de Cristo Resucitado, la esperanza animada por el soplo del Espíritu, y el amor que se renueva en el corazón misericordioso del Padre.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

XL Encontre de formadors dels Seminaris Menors

El 22 i 23 de gener de 2021, una trentena de participants, rectors i formadors dels Seminaris Menors d'Espanya, es van reunir telemàticament amb els bisbes de la Comissió del Clergat i els Seminaris de la CEE, presidits per Mons. Joan-Enric Vives i Mons. Jesús Vidal. S'hi van fer presents i dirigir-los unes paraules Mons. Francisco Cerro, Arquebisbe de Toledo; Mons. Eusebio Hernández Sola, Bisbe de Tarazona; Mons. Francisco Orozco, Bisbe de Guadix; i Mons. Sebastián Chico, Bisbe auxiliar de Cartagena, així com el Director del Secretariat de la Subcomissió de Seminaris Rv. Sergio Requena.

Aquest 40è Encontre tractà de «La santedat en el camí formatiu del Seminari Menor» a través de quatre ponències i una taula de testimonis. Així, hi participaren la Sra. Carla Vilallonga, que parlà de la santedat per als joves des del testimoniatge del recentment beatificat, el jove màrtir de la Federació de Joves Cristians de Catalunya Joan Roig Diggle; la Sra. Olga Domínguez, que parlà del beat Carlo Acutis; el Rev. Miquel López Varela, que parlà de l'apòstol Sant Jaume, patró d'Espanya; i el Rev. Héctor Pérez Gómez, que desenrotllà la bellesa de la santedat del beat Pier Giorgio Frassati. Figures de santedat adolescent i juvenil, que són esplèndids camins de fe i models per al discerniment vocacional dels Seminaris Menors.

Al final de les jornades tingué lloc una torn de testimonis de tres formadors: José Domènech, de València; Jacinto Ruiz-Roso de Mèrida-Badajoz; i Manuel Jiménez, de Sevilla, que parlaren de la dimensió fonamental de la crida a la santedat en els plans de formació dels Seminaris Menors.

Unes jornades molt reeixides que complagueren tothom, i animaren a seguir proposant models de santedat i de creixement humà i cristià per als joves seminaristes en procés de discerniment vocacional des del Seminari Menor.

Celebració de la V Setmana de la Bíblia a Urgell

Urgell es va unir a la celebració de la V Setmana de la Bíblia, la darrera setmana de gener, amb la publicació a les xarxes de diversos vídeos: Mons. Joan-Enric Vives animà a participar en els grans actes que s'han programat de manera telemàtica, i també les religioses del Monestir de Refet van donar a conèixer l'activitat de lectura de la Bíblia, que segueixen 233 persones cada setmana.

El tercer diumenge del temps de durant l'any, enguany el dia 24 de gener, l'Església va celebrar el Diumenge de la Paraula, instituït pel Papa Francesc en la carta apostòlica *Aperuit Illis*, una diada d'acció de gràcies, de reflexió i de divulgació de la Paraula de Déu.

Coincidint amb aquesta jornada, les diòcesis catalanes celebren, del 24 al 29 de gener, la V Setmana de la Bíblia, amb el lema «Sortim a sembrar la Paraula», amb cinc grans actes telemàtics (sense oblidar les diferents activitats presencials que han organitzat els dinamitzadors bíblics dels bisbats, parròquies i altres comunitats), que van facilitar la participació per via *streaming* a través del web www.setmanadelabiblia.cat.

La Setmana de la Bíblia està patrocinada per la Conferència Episcopal Tarraconense i organitzada per l'Associació Bíblica de Catalunya, l'Abadia de Montserrat, l'Editorial Claret, el Centre de Pastoral Litúrgica, Ràdio Estel i Catalunya Cristiana.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Qui resa mai està sol. De fet, Jesús ens acull en la seva oració, perquè nosaltres puguem resar en Ell i a través d'Ell.

I això és obra de l'Esperit Sant. L'Evangeli ens convida a resar al Pare en el nom de Jesús» (11 de novembre).

@Pontifex: «La generositat que sosté al feble, consola a l'afligit, alleuja els sofriments, retorna la dignitat als privats d'ella, és una condició per a una vida plenament humana» (12 de novembre).

@Pontifex: «La benedicció del Senyor descendeix sobre nosaltres i l'oració aconsegueix el seu propòsit quan va acompanyada del servei als pobres» (14 de novembre).

@Pontifex: «Tot tipus d'intolerància fonamentalista danya les relacions entre persones, grups i pobles. Esforcem-nos per a viure i ensenyar el valor del respecte, l'amor capaç d'assumir les diferències, la prioritat de la dignitat humana» (16 de novembre).

Celebració del 50è aniversari de l'ordenació episcopal de Mons. Joan Martí i Alanis, a la Catedral de Santa Maria d'Urgell

El diumenge 31 de gener de 2021, la Catedral de Santa Maria d'Urgell va acollir una Eucaristia d'acció de gràcies, per a la celebració del 50è aniversari de l'ordenació episcopal de Mons. Joan Martí i Alanis (El Milà, 1928 - Barcelona, 2009). Fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, i concelebrada pels vicaris generals i pel Secretari general de la Diòcesi.

Mons. Vives va lluir per a la ocasió, l'anell pontifical de l'Arquebisbe Joan Martí Alanis i el mateix bàcul que li havien entregat feia 50 anys en la seva ordenació episcopal d'Urgell, el diumenge 31 de gener de 1971 a la mateixa Catedral el qui era aleshores Nunci del Papa Mons. Luigi Dagaglio. Martí Alanis tenia llavors 43 anys d'edat i ocupava la vacant que havia deixat el Bisbe Ramon Iglesias Navarri que havia estat coberta interinament per l'Administrador apostòlic Mons. Ramon Malla, Bisbe de Lleida.

En iniciar-se la celebració litúrgica, l'Arquebisbe Joan-Enric Vives va explicar als fidels que, en aquell mateix diumenge, s'esqueien els 50 anys que Mons. Martí Alanis va esdevenir Bisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, i com aquella Eucaristia inaugurava un seguit d'actes que la Diòcesi d'Urgell durà a terme l'any 2021 per commemorar aquesta efemèride, especialment a finals d'any quan esperem que la pandèmia i la crisi sanitària actual estiguin més apaivagades.

A la seva homília, l'Arquebisbe Joan-Enric glossà les lectures de la Paraula de Déu proclamades en aquell diumenge on Jesús a Cafarnaüm ensenya amb autoritat i mostra el seu poder alliberador i guaridor del Maligne. L'autoritat de Jesús no prové de títols o condecoracions humanes sinó que neix de ser el Fill estimat del Pare i de viure amb màxima autenticitat la seva missió.

L'Arquebisbe demanà a tots els fidels deixar-se «ensenyar» per aquest Mestre a qui podem conèixer especialment a través de la Paraula

de Déu, dels sacraments i de la tradició de la Mare Església i aprendre d'Ell el seu esperit «alliberador i guaridor» davant del Mal i de les sofrances dels nostres germans.

Aquesta autenticitat de Jesús, coherència, entre la paraula i la vida, fou la que intentà viure Mons. Martí Alanis a qui l'Arquebisbe Vives definí com un home de fe, que assegurarà amb el seu ministeri apostòlic a Urgell la fe catòlica i la comunió amb el Sant Pare i amb tota l'Església universal.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Gn 4,1-15.25 / Sl 49 / Mc 8,11-13]. Sants Faustí i Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.; sant Claudi de La Colombière (†1682), prev. jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

16. ■ Dimarts [Gn 6,5-8;7,1-5.10 / Sl 28 / Mc 8,14-21]. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev. agustinià.

17. ■ Dimecres de Cendra [Jl 2, 12-18 / Sl 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6, 1-6.16-18]. Sant Aleix de Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fund. Servents de Maria o Servites (1304, OSM). Sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

18. ■ Dijous [Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25]. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg. vident

de Lourdes; beat Joan de Fièssole (fra Angèlic), prev. dominicà, pintor; beat Francesc de Regis Clé, prev. paül i mr.

19. ■ Divendres [Is 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15]. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; sant Jordi, monjo; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. ■ Dissabte [Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32]. Sants Nemesi i Potami,

mrs.; sant Eleuteri (s. V), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries; sants Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. ■ Diumenge vinent, I de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Gn 9,8-15 / Sl 24 / 1Per 3,18-22 / Mc 1,12-15]. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, card.; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo.

Diumenge VI de durant l'any (B)

COMENTARI

«Jo no busco allò que em convé a mi»

Curació del leprós (2009), de Marko Rupnik. Cripta del santuari de Sant Pius de Pietrelcina (Itàlia)

L'Evangelí d'avui ens narra la guarició d'un leprós, una malaltia molt greu: per una banda, per la naturalesa mateixa d'aquest mal que provoca instintivament el rebuig; després, perquè calia que el leprós visqués separat de tota la seva família; i en tercer lloc, perquè, hom suposava que el leprós, com tot malalt, era també un pecador, un impur. Podem imaginar-nos, doncs, la situació tan dura dels leprosos en el poble d'Israel. Ho explicita clarament la primera lectura: *Els qui pateixen del mal de la lepra han d'anar escabellats, amb els vestits esquinçats, tapats fins a la boca i han de cridar: «Impur, impur». Mentre el mal persisteixi són impurs, i han de viure sols, fora del campament.* Ens podem fer idea del que era patir del mal de lepra.

Però Jesús se salta aquestes normes: *Es presenta a Jesús un leprós s'agenolla i li diu, suplicant-lo: «Si voleu, em podeu purificar».* I Jesús lluny d'apartar-se d'aquest malalt, *compadit, el tocà amb la mà i digué: Sí que ho vull, queda pur. A l'instant la lepra desaparegué i quedà pur.* Aquesta guarició pot ser mal interpretada; per això *li va recomanar seriosament de no dir-ho a ningú, sinó d'anar a fer-se examinar pels sacerdots per certificar que quedava pur.* Jesús no vol que tinguin una idea equivocada de la seva missió, però, lògicament, *ell començà de proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer per tot arreu.* Ha tornat a la vida! Ara s'ha reintegrat a la societat; ara pot viure amb la seva família, ja no se sent pecador: com no ho ha de publicar als quatre vents!

Pau també ens demana no pensar en nosaltres mateixos sinó en els altres, com Jesús: *No sigueu mai ocasió d'escàndol ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu. Jo no busco allò que em convé a mi sinó allò que convé als altres perquè se salvin. Seguiu el meu exemple tal com jo segueixo el de Crist.* Això és el que ens escau: no marginar mai ningú, seguir sempre l'exemple de Crist buscant tothora el que convé als altres no a nosaltres, compadint-nos de les febleses dels nostres germans.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Levític (Lv 13,1-2.44-46)

El Senyor digué a Moisès i a Aharon: «Si algú té a la pell una inflor, crostes o erupcions que facin témer el mal de la lepra, serà portat al sacerdot Aharon o a un dels seus fills sacerdots. Els qui pateixen del mal de la lepra han d'anar escabellats, amb els vestits esquinçats, tapats fins a la boca, i han de cridar: «Impur, impur!» Mentre el mal persisteixi són impurs, i han de viure sols, fora del campament.»

▶ Salm responsorial (31)

R. *En vós he trobat el meu recer, vós em guardeu del perill.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / i dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, / m'heu perdonat la culpa comesa. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,31-11,1)

Germans, quan mengueu o begueu, o feu alguna altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu.

No sigueu mai ocasió d'escàndol, ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu, tal com ho faig jo, que en tot procuro d'adaptar-me a tots, i no busco allò que em convé a mi, sinó allò que convé als altres, perquè se salvin. Seguiu el meu exemple, tal com jo segueixo el de Crist.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 1,40-45)

En aquell temps, es presentà a Jesús un leprós, s'agenollà i li digué, suplicant-lo: «Si voleu, em podeu purificar.»

Jesús, compadit, el tocà amb la mà i digué: «Sí que ho vull: queda pur.»

A l'instant la lepra desaparegué i quedà pur. Tot seguit Jesús el va fer marxar, després de recomanar-li seriosament de no dir-ho a ningú, sinó d'anar a fer-se examinar pel sacerdot, oferir per la seva purificació el que Moisès havia ordenat i certificar que ja era pur. Però ell, així que se n'anà, començà de proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer per tot arreu, tant, que Jesús ja no podia entrar manifestament als pobles i havia de quedar-se a fora, en llocs despoblats. Però la gent venia a trobar-lo de tot arreu.

▶ Lectura del libro del Levítico (Lev 13,1-2.44-46)

El Señor dijo a Moisés y a Aarón: «Cuando alguno tenga una inflamación, una erupción o una mancha en la piel, y se le produzca una llaga como de lepra, será llevado ante el sacerdote Aarón, o ante uno de sus hijos sacerdotes. Se trata de un leproso: es impuro. El sacerdote lo declarará impuro de lepra en la cabeza. El enfermo de lepra andará con la ropa rasgada y la cabellera desgreñada, con la barba tapada y gritando: «¡Impuro, impuro!». Mientras le dura la afección, seguirá siendo impuro. Es impuro y vivirá solo y tendrá su morada fuera del campamento.»

▶ Salmo responsorial (31)

R. *Tú eres mi refugio, me rodeas de cantos de liberación.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, / a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor / no le apunta el delito. R.

Había pecado, lo reconocí, / no te encubrí mi delito; / propuse: «Confesaré al Señor mi culpa». / Y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Alegraos, justos, y gozad con el Señor; / aclamadlo, los de corazón sincero. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 10,31-11,1)

Hermanos:

Ya comáis, ya bebáis o hagáis lo que hagáis, hacedlo todo para gloria de Dios. No deis motivo de escándalo ni a judíos, ni a griegos, ni a la Iglesia de Dios; como yo, que procuro contentar en todo a todos, no buscando mi propia ventaja, sino la de la mayoría, para que se salven. Sed imitadores como yo lo soy de Cristo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,40-45)

En aquel tiempo, se acercó a Jesús un leproso, suplicándole de rodillas: «Si quieres, puedes limpiarme.»

Compadecido, extendió la mano y lo tocó diciendo: «Quiero: queda limpio.»

La lepra se le quitó inmediatamente y quedó limpio. Él lo despidió, encargándole severamente: «No se lo digas a nadie; pero para que conste, ve a presentarte al sacerdote y ofrece por tu purificación lo que mandó Moisés, para que les sirva de testimonio». Pero cuando se fue, empezó a pregonar bien alto y a divulgar el hecho, de modo que Jesús ya no podía entrar abiertamente en ningún pueblo; se quedaba fuera, en lugares solitarios; y aun así acudían a él de todas partes.